

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 2045/2015
17.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца М.Р. из Б., чији су пуномоћници Г.С. и М.Ј., адвокати из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, ПУ Зрењанин, Полицијска станица Сечањ, коју заступа Државно правобранилаштво РС, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 493/15 од 14.04.2015. године, у седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 493/15 од 14.04.2015. године као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 493/15 од 14.04.2015. године, којом је одбијена жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 174/15 од 25.02.2015. године у ставу I тачке 1, 2. и 3. изреке и у ставу II изреке и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 174/15 од 25.02.2015. године у истом делу и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 174/15 од 25.02.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена исплати по основу рада у дане државних и верских празника по основу прековременог рада и ноћног рада за период 01.09.2008. до 31.08.2011. године, по основу трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2008. године до децембра 2008. године, за јануар и септембар 2009. године, на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор за 2008. годину, износе наведене у том делу изреке као и да за тужиоца на тражене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима у износу који обрачунају надлежне службе тужене у време обрачуна. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 493/15 од 14.04.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 395. ЗПП.

Апелациони суд у Новом Саду је решењем Р4 118/15 од 26.10.2015. године предложио одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној налазећи да постоје различита становишта по овом правном питању која доводе до различитих одлука у истим правним ситуацијама.

Врховни касациони суд је прихватио оцену апелационог суда о испуњености услова из члана 395. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначења судске праксе.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем тужене од 30.08.2011. године распоређен на радно место помоћник вође смене Дежурне службе и унапређен у звање виши полицајац. Решењем тужене од 30.08.2011. године одређено је да се обрачун плате тужиоцу врши на основу Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године и Правилника о изменама и допунама Правилника о платама запослених у МУП-у од 16.05.2007. године и то према утврђеном укупном коефицијенту плате за тужиоца од 18,65 од чега основни коефицијент по члану 3. износи 9,96, додатни коефицијент по члану 4 – 6,65 и коефицијент по звању по члану 7 – 2,04. У спорном периоду тужиоцу је обрачунавана и исплаћивана плата у складу са наведеним решењем. Према налазу вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужилац у периоду 01.09.2008. – 31.08.2011. године остварио одређени број часова прековременог рада, одређени број часова ноћног рада и рада на дане државних и верских празника. Утврђено је колико је увећање плата за рад по наведеним основима за тужиоца, као и да је тужиоцу исплата плате извршена у складу са Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова. Утврђено је да је укупан коефицијент упоредног радника П.М. 12,84 и то по члану 3 – 6,68, по члану 4 – 4,61 и по члану 7 – 1,55. Вештак је у налазу упоредио у укупни коефицијент плате тужиоца од 18,40 (коефицијент до 30.08.2011. године) са укупним коефицијентом плате упоредног радника П.М. од 12,84 која је распоређена код тужене на радно место административно-технички и дактилографски послови. На основу налаза вештака утврђено је да је укупни коефицијент тужиоца већи од укупног коефицијента за радно место административног радника за 43,30.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев са образложењем да је решењем тужиоцу утврђен и додатни коефицијент за рад који је тражен тужбеним захтевом на начин прописан чланом 147. став 1. Закона о полицији, односно да је увећањем коефицијента вреднован рад тужиоца за рад ноћу и рад на дане празника који је нерадни дан, због чега неосновано потражује исплату утуженог износа на име накнаде по овом основу.

Врховни касациони суд је мишљења да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о полицији („Службени гласник РС“ 101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. истог закона, применом на основицу увећава плату за 30% до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1), а уз сагласност Владе Републике Србије, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника у смислу става 2. наведеног члана. Правилником о платама запослених у МУП од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији („Службени гласник РС“ 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 % до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат. То је потребно утврдити у сваком конкретном случају поређењем са платом другог полицијског службеника истог степена школске спреме у складу са одредбом члана 147. закона. Из наведеног следи да приликом утврђивања да ли је тужиоцима већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити намештеник (возач, дактилограф, хигијеничар), већ по правилу полицајац који има исту школску спрему а нема нередовности у раду. Тек уколико такво лице не постоји, односно у случају да је свим полицајцима признат статус овлашћеног службеног лица, поређење се може вршити са другим државним службеником са истим степеном стручне спреме.

Врховни касациони суд сматра да је побијаним одлукама погрешно примењено материјално право када је околност да ли је тужиоцу већ признато и утврђено право на увећану зараду по основу прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника, утврђена стављањем у сразмеру додатног коефицијента тужиоца са додатним коефицијентом намештеника (дактилографа и хигијеничара). Правилно је утврђење поређењем са платом полицајца који имају статус овлашћеног службеног лица, али немају изразиту

нередовност у раду, као што има тужилац. Побијаном одлуком је о основаности тужбеног захтева одлучено уз погрешну примену материјалног права, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено, па је Врховни касациони суд применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**